

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Domini crucem in cœli fastigio, post judicium, collocandam videri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

diabolum, peccatum, moriendo debellaverit; quod populum suum de tyrannica potestate ereptum, in optatam libertatem asseruerit, quod chirographum decreti nobis contrarium sanguine suo deleverit; quod mortis autore ad crucis trophæum alligato, mortem in sempiternum precipitaverit; quod morte sua cælum electis aperuerit; quod opimis spolijs de hoste captis, suprema cælorum triumphans incedens sit; quod sedens ad dexteram Patris, pro laboribus susceptis quietem interminatam, pro perpeffis doloribus immensam animi læticiam, pro opprobrijs & ignominia supremam gloriam & divinos honores consecutus sit; quod denique in medio electorum & dilectorum suorum, augustus, felix, gloriosus in perpetuum regnaturus sit.

Col. 2.

1/a. 25.

Verum hæc, & his similia, quæ ab humano sensu longissimè posita, obscurâ duntaxat suspicione attingimus, devotè potius sanctarum mentium cogitationi ac meditationi relinquamus.

§. 2.

Domini crucem in calorum fastigio, post iudicium, collocandam videri.

Veruntamen ad id quod proposui, non parum, opinor, conferet, si illud etiam adjunxerimus; quod etsi video incertum esse, tamen & piè credi, & ratione probabili defendi potest: ipsam nimirum Domini crucem (ipsam inquam lignum in quo pependit Assertor noster) post diem extremi iudicij, æternum præclaræ victoriæ signum ac monumentum, cæli penetralibus inferendam, ibiq; excelso atque illustri loco positam, omnium Sanctorum in se oculos admirabili decore, & fulgoris immensi majestate, converfuram.

Ad quam seu piam credulitatem seu probabilem conjecturam,

Thom. VII. l.
denf. Corae.
l. in. Gret.
ser. Sc.
Matth. 24.

jecturam, non difficulter induci poterit, qui illam probabit, non paucorum equidē nec ignobilium autorū sententiam; qui ex ipsius Domini prædictione, sub extremum ejus adventum, non aliquam solū crucis figuram ex aëre nubibusve formatam in cælo apparituram censent; sed ipsissimam Domini crucem, recollectis in unum omnibus ipsius etiam affulis ac pulvisculis prodigiosè instauratam ac redintegratam; eamq; Christo ad iudicium descendenti, tanquam signum filij hominis, id est insigne vexillumūe Judicis, Angelico ministerio præferendam. Cui opinioni favet Joannes Chryostomus homilia de cruce & latrone. Et S. Ephrem citatus à nostro Gretsero l. 1. de cruce c. 92. Atque ad eandem confirmandam faciunt, tum Sibyllæ versus ita canentis libro sexto:

*O lignum felix, in quo DEVS ipse pependit!
Nec te terra capit, sed cali tecta videbis,
Cum rediviva DEI facies ignita micabit.*

Rev. extra.
c. 106.

Tum illa Christi ad B. Birgittam allocutio: *Veniet tempus, quo lignum, quod nunc contemnitur, terribile apparebit.* Hæc enim non possunt de sola figura crucis accipi, sed de ipsa vera cruce Domini; quæ utique sola nomine ligni in quo Deus pependit solet ac debet intelligi.

In illa igitur generali rerum innovatione, resuscitabit Christus quodammodo, ac velut redivivam repræsentabit, crucem suam, & magno splendore atque gloriâ coruscantem objiciet judicandorum oculis; ad impiorum opprobrium atque terrorem, justorum autem non medioerem consolationem.

Neque mirum admodum aut insolens cuiquam videri debet: si in illa luce supremi honoris, ac gloriæ, ad crucem suam, instrumentum utique extremæ suæ ignominie, in orbis totius oculis honestandam atque illustrandam, eum fateamur quidpiam extra naturæ ordinem & miraculi plenum

num facere: qui ad ejusdem crucis gloriam spargendam ac propagandam, conspicuo atque testato per plura sæcula miraculo, illam ipsa sui divisione sic multiplicavit, ut vivifici istius ligni partibus atque fragmentis universus orbis (uti loquitur S. Cyrillus) ferè repletus sit. Nam nequis fortassis eam ligni crucis prodigiosam atque divinam multiplicationem, novitiæ Theologiæ aut nimis credulæ pietatis commentum putet: Videat eam tum à modò laudato Cyrillo (qui & Ierosolymorum Episcopus erat, & rem sui temporis scribebat) non obscure assertam; tum evidentius à S. Paulino traditam, qui epistolâ quâdam de sua etiam ætate sic loquitur: *Quæ quidem crux in materia insensata vim vivam tenens, ita ex illo tempore (quo scilicet ab S. Helena inventa est) innumeris pene quotidie hominum votis lignum suum commodat, ut detrimenta non sentiat, & quasi intacta permaneat, quotidie divitiarum sumentibus, & semper totam venerantibus.* Adjungit deinde & in rem nostram: *Sed istam imputribilem virtutem & indelebilem soliditatem de illius profecto carnis sanguine bibit, quæ passa mortem, non vidit corruptionem.* Hæc S. Paulinus.

Catech. 4o
& 10.

Ep. 11. ad
Socor.

Sed neque rursus isti de vera cruce in nubibus olim appariturâ sententiæ obstare potest; quòd ea minor videatur, quàm ut toti mundo possit esse conspicua. Advertendum quippe est, eandem hîc & de Christi corpore moveri posse quæstionem: quem nimirum constat, & secundum humanam figuram crucis suæ mole non magis esse spectabilem, & tamen in ea omnibus fore conspicuum; juxta illud Apoc. 1. *Ecce venit cum nubibus, & videbit eum omnis oculus, & qui eum pupugerunt.*

Non deerit igitur DEO ratio; qua, sicut sacram suam humanitatem, ita & crucem suam, è nube prælustri reddat orbi toti, id est hominibus in valle Jotaphat ad judicium congregatis, perspicuam atque spectabilem; adhibitâ etiam

L

(G)

(si ea opus erit) aliquâ seu organi seu medij immutatione; quo modo B. Stephanus vel in ipso cælo vidit JESUM stantem à dextris DEI. Cùm & alioqui circa crucem addensari possit nubes aliqua translucens ac pervia, quæ tum instat crySTALLI pellucidæ eam decorè cingat ac vestiat; tum ipsâ, quam vocant, visibilibus specierum refractione, ejus quodammodo magnitudinem augeat, ut magis è longinquo possit conspici.

Nihil igitur est quod huic sententiæ, de veræ crucis, tanquam novi cælestis phænomeni, in judicio apparitione, suam probabilitatem adimat. Porrò hac opinione positâ, pronum est ad illud, quod principio dicebamus, gradum facere: ut scilicet non absurdè dicamus, eandem ipsam Christi crucem post diem judicij cælestibus adytis inferendam, ibiq; incorruptam ac gloriosam, veluti perenne Salvatoris nostri de subactis ac triumphatis hostibus trophæum, totâ æternitate conservandam.

Quis enim in animum inducat suum; lignum illud felix ac vivificum, tanto miraculo, sive communi orbis incendio superstes, sive coalescentibus in unum ipsius particulis redintegratum & quasi resuscitatum, tantâque gloriâ atque splendore honestatum; aut deinceps fore corruptioni obnoxium, immò reipsâ confestim corrupendum; aut gloriosum jam & incorruptum, terræ potiùs relinquendum, quàm cælo asserendum? Ut in hunc quoque sensum accipere liceat verba Sibyllæ; dum lignum istud dicit, terrâ non capiendum, sed cælestem domum, hoc est ipsa adyta ac penetralia cæli visurum. Quapropter & Thomas Waldensis, cùm pro veræ crucis in judicio instauratione atque exhibitione Chrysoptomi verba retulisset, consequenter adjungit: *Ergo ipsum lignum crucis portabitur humeris* (Angelorum scilicet ex mente S. Chrysoptomi) *quod secum in calum levabit Christus, nec relinquet solam in terris.* In quem etiam sensum fortasse

Tom. 3.
f. 158.

fortasse censebit nonnemo, Christi crucem à S. Ambrosio *De inffit.*
Virg. c. 17.
Eph. 3. v. 18
eternalem appellatam; velut sempiterno in cælis ævo dura-
turam. Idem multos velle testatur noster Cornelius. Et
videri potest Cyprianus Uberti l. 4. de Cruce c. 8. ubi expres-
sè docet; crucem cælo æternùm recipiendam, neque conve-
nire, ut Beati æternùm ejus aspectu priventur: quanquam
is in principio significet, non ipsum lignum crucis Domini-
cæ, sed ex aère condensatam crucis figuram in iudicio com-
parituram.

§. 3.

Sanctorum ad Domini crucem solennis ac festa occupatio.

Sed quoniam semel in eam cogitationem venimus, & il-
lud consequenter piè licebit cōmentari: ut, quemadmo-
dum nunc ex recepto Ecclesiæ more, Clero populoq; suppli-
cationis ergò procedenti, signū crucis præfertur, ut Christi
vexillum & nota propria militantis Ecclesiæ: ita in illâ post
homines natos solennissima lætissimaq; agminum beato-
rum è loco iudicij ad cæli templa processione, ipsum crucis
lignum præferendum sit, ut regale vexillum Domini nostri,
& perpetuum Ecclesiæ cum eo triumphantis insigne.
O diem illam (sic enim meritò illam appellem) Exaltatio-
nis sanctæ crucis verè festivam: quando non jam in Golgo-
thæ fastigio, sed in summa cælestis Sionis arce, inter lætissi-
mas totius cælestis curiæ acclamationes locabitur, splendo-
re fulgens inextinguibili, ac lauro palmisq; perennibus, at-
que immortalibus amaranthis coronata! Atque exinde li-
cebit delectabitq; cæli cives, isti ligno vitæ in medio Paradi-
posito certatim circumfundi, & nunc illud complexu strin-
gere, nunc jucundè disfluviari, nunc altitudinem ejus lon-
gitudinemq; metiri, nunc cognoscere loca clavorum, nunc,
si qua fortassis in eo supersint divini cruoris vestigia, ore
rimari; ad extremum altissima eorum mysteriorum, quæ in